

Kdo byl sv. Klement M. Hofbauer?

„Nomen omen“ – „Jméno – znamení“. Život sv. Klementa Marie Hofbauera

(1751 – 1820), rodáka z Tasovic u Znojma, je všechno jiné, jen ne stereotyp kněze z doby osvícenství. Tento muž dlouho hledal Boží vůli a svoji životní cestu. Po mnohých nesnázích přijal své povolání i svět, do kterého se narodil, jako výzvu a svůj život bohatě naplnil službou lidem. Není náhodou, že o něm jeden z jeho úhlavních nepřátel, avšak později nadšený spolupracovník Zachariáš Werner, prohlásil: „Mezi žijícími lidmi znám jen tři opravdové osobnosti: Napoleona, Goetha a Hofbauera“.

Ve světcově povaze se spojilo několik zdánlivě protichůdných rysů. Jak to lze vysvětlit? Dnes bychom řekli, že Klement byl po matce Němec s vrozenou německou houževnatostí a smyslem pro práci, po otci Čech s citlivým srdcem a smyslem pro humor. Z obojího se v něm spojovalo především to dobré. Sám pravděpodobně nejvíce toužil po duchovním životě v ústraní, ale současně si uvědomoval, že jej lidé potřebují jako kněze, který s nimi sdílí dobré i zlé.

S tím asi souvisí kouzlo jeho vlivu, který byl stejně silný na chudé a prosté, jako na moudré a mocné... Ano, je obdivuhodné, jak Klement rozuměl člověku. Byl světcem přátelství, se kterým se dalo mluvit vážně o Bohu i žertovně o životě. Přátelil se s mládeží, umělci, chudáky i politiky. Byl charismatickou osobností, ale při tom se třeba nestyděl jít na ulici či do hospody a žebrat, aby měl co dát k jídlu sirotkům, o které také pečoval.

Přinesl do života církve něco zásadně nového? Novinkou byla jeho – v té době nevídaná – spolupráce s laiky. Klement kolem sebe shromažďoval jakési laické misionáře, duchovní elitu. Jeho spolupracovníky byli muži i ženy všech stavů. Někteří pod jeho vlivem psali do novin, jiní se starali o sirotky, další vyučovali ve škole, působili na politické scéně, modlili se za hříšníky apod. Úplnou novinkou za jeho působení ve Varšavě bylo otevření školy pro děvčata.

Našli bychom na jeho životě také nějakou „kaňku“? Jistě, to svatí moc potřebují, aby na sebe nebyli pyšní. Klement sám občas říkával, že má „nepřítele ve své hrudi“. Myslel tím hlavně prchlivost, která se u něj občas projevovala ve styku s okolím. Svému spolubratrovi dokázal dát ve slabé chvíli i facku. Svě slabosti však s pokorou přiznával, bojoval s nimi, ale zároveň za ně Bohu děkoval a říkával: „...drží mě to v pokoře a chrání před pýchou“.

A v čem dnes především oslovuje sjednocující se Evropu? Klement nebyl zaměřen nacionálně, ale duchovně. Za Ježíše Krista a svoji víru se nestyděl. V těžkých dobách dělení Polska,

napoleonských válek a pýchy osvícenství se snažil ukázat, že stavět něco dobrého a trvalého se dá jen na pevném základě, kterým je Bůh. Neviděl problém v národnosti, nikomu nenadržoval, nikoho neopomíjel. „Lobboval“ jedině za Boží království a ukázal, jak důležité je žít ve víře v Boha, jinak bude lidem stále hrozit prosazování vlastních zájmů na úkor jiných. Ty, kteří byli proti, neodsuzoval, spíše se za ně modlil. Říkával, že je „lepší mluvit s Bohem o hříšníkovi, než s hříšníkem o Bohu“.

{phocagallery view=category|categoryid=65}